

време спокойно си лежеше въ дъното на цепелина, безъ да знае, че навънъ двамата му приятели се намиратъ въ опасностъ. Щомъ го видѣха — черенъ, съ голѣми лъскави очи, — мравкитѣ изгубиха всичката си смѣлостъ. Никога до тогава, разбира се, тѣ не бѣха виждали такава страшно чудовище. Тѣхнитѣ гъсти редици веднага се разстроиха и всички се разбѣгаха по разни посоки. Безстрашниятъ котаракъ се хвърли следъ тѣхъ и почна да ги лапа по десетъ, по двадесетъ наведнажъ. Щастливецъ! Такава сладка вечеря той никога не очакваше да намѣри на луната. Чудесни мравки — тѣ сж вкусни горедолу колкото мишлетата. А Татунчо и Татунка, като видѣха, че неприятелитѣ се уплашиха,

веднага се спустнаха да помагатъ на добрия си приятелъ. Съ ржце и крака тѣ мачкаха тия проклетни малки кръвожадници, додето най-после цѣлото пространство се покри съ труповетѣ имъ. Много отъ тѣхъ избѣгаха, а други, които не можеха да бързатъ, се преструваха на умрѣли, защото си знаеха, че щомъ мръднатъ, ще бждатъ налапани отъ черния звѣръ.

— Да живѣешъ, бе котараче юначе! — развика се Татунчо и почна да прегръща котарака. — Когато се върнемъ на земята, все съ бѣлъ дробъ и чревуца ще те храня.

И весели и щастливи, че се избавиха отъ явна гибелъ, Татунчо и Татунка се прибраха въ цепелина да спятъ, като оставиха котарака да ги пази.

Николай Фолъ

ПЛАЖЪ

Намисли нѣщо Любо нашъ и братъ си Юлиянъ повика, лопата взеха и мотика — на двора да направятъ плажъ.

Морето бързо издълбаха, напълниха го съсъ вода и пѣськъ по брѣга настлаха. Готово вече, господа!

И ето само подиръ мигъ на слънцето се сгрѣ водата,

съблекоха се тамъ децата, цамбурнаха се съ веселъ викъ.

Съвсемъ не чакаха бѣда. Но скоро ги видѣ прасето и бързо тръгна къмъ морето. Отдавна търси то вода.

Съсъ пискъкъ хукнаха въ страни децата, а прасето смѣло превзе морето имъ и цѣло безъ бой се вжтре настани.

Лжчезаръ Станчевъ